

Évközi 17. vasárnap

Jn 6,1–15

Jézus visszavonul

Ötezer embert megmozgatni, ötezer embernek enni adni, nem kis feladat. Főleg az ókorban. Jézus életében ez olyan fontos esemény volt, hogy az evangélisták különböző változatban legalább hatszor mesélik el. A történet Jézus asztalközösségeiről szól. Jézus tabutörően viselkedik: híres, köztisztelőben álló „rabbiként” különböző emberekkel ül egy asztalhoz. Bűnösökkel, vámszedőkkel, családokkal, farizeusokkal... Sőt, amikor elhagy egy vidéket, gyakorta „búcsúbankettet” ad azok részére, akikhez közel került. Ezt a történetet tekinthetjük a galileai működés lezárásának is. Jézussal bárki leülhet egy asztalhoz, lehet bűnös, pogány, szegény, vagy megvetett gazdag. De Jézus egy fontos dolgot elvár attól, aki vele egy asztalhoz telepedik. Azt, hogy aztán más emberként keljen fel onnan.

Ez a tömeg, amely Jézust követte, a csodák hírére verődik egybe. Nem kér tőle semmit, csak figyeli. Jézustól ezt a kenyérszaporítási csodát sem kéri, hanem mindez a Mester kezdeményezésére történik meg. Sőt a tanítványok félelme ellenére történik, akik mint mindig, nagyon reálisak. Pontosan kiszámolják, „kétszáz dénár árú kenyér” sem lenne elegendő ennyi embernek. Jézus mégis megrendezi a búcsúvacsorát. A tömeg nem veszi észre azonnal a csodát. Letelepszik, eszik, jól érzi magát. Elképzeltető, bár a történet nem említi, hogy Jézus beszédet is intézett hozzájuk. De amikor a csoda híre elterjed a tömegben, akkor megváltoznak az emberek. Erőszakkal akarnak királyt faragni belőle. Ekkor Jézus megtöri a közösséget és visszavonul. Jézus kenyérszaporítása nem politikai kortes vacsora, nem olcsón vásárolt népszerűség, hanem mint azt a későbbi kenyér-beszédből megtudjuk, Jézusnak az a célja, hogy egy asztalhoz ültesse Istent és az embereket. Vagyis helyreállítsa az Isten és az ember között megszakadt kapcsolatot.

Jézus olyan próféta jelet, gesztust visz végbe, mely az Istenre mutat, és az Istenhez akar vezetni. Jánosnál minden csoda jel, és gyakran a szentségi jelként művelt csodákat egy társult beszédben összeköti az Egyház szentségeivel. Ennek oka, hogy a lejátszódó esemény és a leírt elbeszélés között évtizedek telnek el, ezért a tör-

ténetet János megnyitja az Egyházzá szerveződött közösség számára is.

A legtöbb ember – a közismertek pedig mindig – megválogatja, kivel ül le egy asztalhoz. Noha a mai közös étkezéseknek, már nem olyan erős a szimbolikus, a rituális értékük, mint az ókorban volt, ma is a vacsorahívás egy lépést jelent a barátság történetében. A legtöbben azért hívnak barátokat, hogy jól érezzék magukat, kötetlen formában legyenek együtt, közösen éljék át a gasztronómiai örömeiket. A közös étkezésnek a szellemi, lelki jellege általában egy kicsit háttérbe szorul. Igen sokan azért hívnak vendéget közös étkezésre, hogy hivalkodjanak azzal, amelyük van, hogy a közös lakmározással átéljék az élet örömeit.

Vajon aki leül az asztalomhoz, ugyanolyan lélekkel kel-e fel, mint ahogyan leült? Csak kilókban, vagy pedig szellemiekben is gazdagodott? És kikkel van bátorságom egy asztalhoz ülni? Talán megrettent, ha vendégeim más szellemi lelki nívón vannak? Ha nem sikerül felemelnem őket, akkor én süllyedek hozzájuk? Az antik világban az étkezés és a rítus, esetenként az imádság vegyült egymással. Azért ültek le az asztalhoz hogy a lelkük is találkozzon és gazdagodjék. Vajon a mi fogadásaink, a mi közös étkezéseink mire szolgálnak? A megittasult emberek tudnak-e még az Istennel közös étkezésre összegyűlni? A keresztény ünneplés központjában a mise áll, amely a közös étkezés közben a társasági lélet Istennel való Újszövetséggé oldotta. Ennek az étkezésnek a szent jellegét meg akartuk őrizni, ezért egyre inkább távolítani kellett a valós étkezéstől, hogy a szent nehogy „moslékba” kerüljön. A bencés szerzetesházakban az étkezés ma is rítus, nem csak a test táplálása, hanem lelki töltekezés is. Lehet ilyen a mi étkezésünk is? Talán ez jelentene számunkra az igazi kenyérszaporítást...

Fülöp apostol imája

Uram, egyetlen mozdulatod, amellyel felajánlod a kenyeret akkor is, ha látszólag nincs értelme – hiszen a kenyér túl kevés – megtöri a hitetlenséget. A te kezvedben egy parányi gesztus, egy falat kenyér is tömeget táplál. Mindaz a kevés, ami tőlünk fakad, kezvedben világot tápláló gazdagsággá változik. Segíts, hogy megtegyem ezt az egy mozdulatot. Amen.